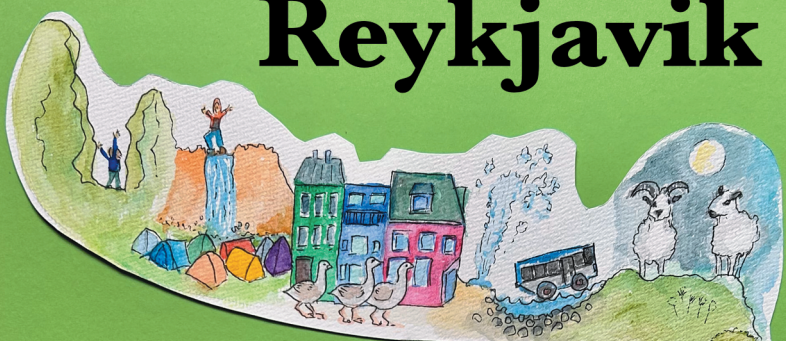
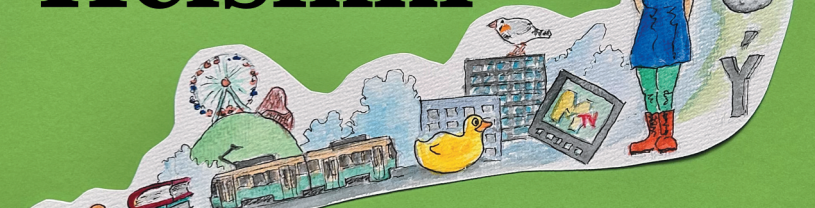

Reykjavik

Helsinki

Bonn

Liisa Rauhakoski

Reykjavik

Helsinki

Bonn

Liisa Rauhakoski

Reykjavik

Helsinki

Bonn

www.liisarauhakoski.net

Aiemmin ilmestynyt:
Sitä menee Hollantiin ja alkaa puhua hollantia
Niin vahva kuin olen
Vakosamettia ja karkkisadetta
Tekno! Saksa! Elämä!

Kannen kuva ja suunnittelu: Liisa Rauhakoski

© 2025 Liisa Rauhakoski

Kustantaja: BoD · Books on Demand,

Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273,

22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-9861-4

Sisällysluettelo

1. Mitä tehdä, jos eksyy islantilaiseen metsään?	5
2. Aina yöllä ihmiset tulevat koputtamaan ikkunaanani	15
3. Sammaleisia vihreitä pehmeitä seinämiä	27
4. Karkkipäivä on nammidagur	39
5. Se röntgenäijä lauloi koko ajan	57
6. On se vähän sellainen meidän slummi	69
7. Just another manic Monday	79
8. Kestääkö joku oikeasti ehjänä läpi tämän elämän?	91
9. Olisin kananpoika	105
10. Kävin parisuhdekouluni jo	123
11. Tuunks mä enemmän hulluks siellä vai täällä?	133
12. Aivosoluni pomppii ennennäkemättömällä innolla	141
13. Vitsifirma on parempi kuin virallinen niuhofirma	149
14. Pelko tulevasta, menneestä ja nykyisestä	159
15. Lauantai-iltapäivällä tavoitettiin sähköputkimies	173
16. Miksen koskaan uskalla päästellä täysillä?	183
17. Koko Pariisi yhdessä päivässä	191
18. Masennus on viha, jota ei saa ilmaista	201
19. Olen aina tiennyt olevani ulkopuolinen	215
20. Miltä se tuntuisi, kylmä sade iholla	223
21. Melkein kuin joku luolaerakko	235
22. Ne ruusutarhat ovat meidän sisällämme	243
23. Jos minulla olisi minun hollantilainen minitaloni	255

Alkusanat

Nuori aikuinen. Aikuistuva nuori, jolla on vielä paljon opittavaa. Kummasti sieltä filosofiaa putkahtelee. Ja elämänopetuksia käydään läpi. Trendikäs mielenterveysteema ei tuolloin ollut trendikäs, vaan yksinäistä pähkäilyä. Pahimmista haasteista terapioin ja paransin itse itseni, mikä on todistettuna tässä tekstissä livenä.

Tervetuloa viidenteen kirjaani, joka sulkee ympyrän. Julkaisin ensimmäisenä jo muutama vuosi sitten sen kirjan, jossa tämä tarina jatkuu: ”Sitä menee Hollantiin ja alkaa puhua hollantia”. Tämä on nyt viimeinen puuttuva lenkki osien välissä.

Vauhtia ja vaihteita tässäkin riittää. Kirjoissani on tilkkutäkki tai runsaudensarvi erilaisia teemoja pienestä suureen.

Lukujen otsikoiden idea kaikissa kirjoissani on se, että luvun nimeen olen poiminut summittaisen pätkän sen luvun tekstistä. Sattumanvarainen ja hämmäntävä irrallinen pala, mutta kuitenkin sellainen välähdys, joka kertoo jotain sen hetken asenteesta, huumorista tai elinympäristöstä.

Uskon samastumiseen ja vertaistukeen. Vaikka olisi kuinka banaali tai nolo asia, joku on kokenut sen saman. Ja voi saada voimaa siitä, että joku muu kertoo julki juuri nämä ajatukset.

Mitä tehdä, jos eksyy islantilaiseen metsään?

5.7.1995 Reykjavík

Alan nyt kirjoittaa kaunokirjallista teosta, koska täällä ei ole mitään muutakaan tekemistä. (Hyvä motiivi...)

Nukuin koko iltapäivän ja koko yön, mutta silti nukuin henkisesti vielä pitkälle työpäivään.

Kahvi on kovaa kamaa. Huumetta. Saan siitä epämiellyttäviä sivuvaikutuksia. Tulee sikaouto olo. Ja kaikki saavat siitä vielä mahahaavan. Sanokaa mun sanoneen.

Ne olivat onnellisia aikoja, kun asuin Meilahdessa yksiossani. Kokonainen kämppä valtakuntana ja tietoisuus siitä, ettei kuulu kellekään, mitä siellä teen. Nautin niistä ainoista mukavuuksista, joita minulla siellä oli, eli kuuntelin CD-levyjä, pelasín tietokoneella ja katsoin telkkaria. Ne olivat hyviä aikoja.

Ainoa, mikä voisi keskimäärin olla parempaa kuin kuunnella musaa, pelata tietokoneella ja katsoa telkkaria omassa kämpässä, olisi kuunnella musaa, pelata tietokoneella ja katsoa telkkaria omassa kämpässä yhdessä maailman parhaan jätjän kanssa, joka tykkää kuunnella musaa, pelata tietokoneella jne. minun kanssani. Ne olivat tosi hyviä aikoja.

Nyt jätkä on poissa, palannut Saksaan. Mutten jaksa itkeä. Olen tottunut siihen, että hän on yleensä poissa.

Meidän suhteemme on kaikkea muuta kuin tasainen. Tai tavanomainen. Ensin kukin venaa omassa maassaan. Sitten tulee muutaman viikon avoliitto yhteisessä asunnossa. Ja taas erotaan. Katsotaan, kumpi väsyäy ennemmin tällaiseen.

Kaipaän täällä vain seeprapeippojaani. Ja jätkääni. Hän on hyvä jätkä. Valokuvani hänestä ovat tosi hyviä, jotkut. Hän näyttää tosi hyvältä, joissain. Hänellä on kauniit kädet. Hän oli kaunis, kun hän nukkui. Paitsi silloin kun olisin halunnut, että hän olisi hereillä minun kanssani.

Jonas tuli koko toukokuuksi kämppääni asumaan. Meillä oli "normaalia perhe-elämää" ja monia oikein viihtyisiä iltoja ja näimme enemmän paikkoja kuin lokakuussa hänen ensimmäisellä käynnillään. Olimme idässä ja lännessä ja Suomenlinnassa ja taas ruotsinlaivalla, tällä kertaa ikkunahytissä. Emme repineet irti

kylttiä seinästä kuten viimeksi. Se oli sama Silja ja meidän poistamamme kilpi puuttui edelleen.

Tykkään keräillä erikoista ja hauskaa ja sekalaista. Mutten kerää mitään sellaista, mikä useimpien mielestä on arvokasta, varsinaista omaisuutta.

Tavoite on saavutettu. En ollenkaan ikävysty enää. Muuten sitä istuisi ja naputtelisi pöydänreunaa monta tuntia putkeen.

Viikonloppu alkoi väkivaltaisesti kuin kokeneemmankin juhlijan. Joku jees veikko heitti baarissa olutpullon ilmaan ja se laskeutui silmäni alle. Nyt monen päivän päästä se paikka kellertää. Odotan, että se muuttuu vihreäksi tai jotain mielenkiintoista.

Täällä Reykjavíkissä on paljon väkeä ja tekemistä. Viihdyn ja tykkään kaupungista. Alkuinnostus ja ihmetys on poissa, jolloin meni päivä päivältä lujempaa, ja nyt tämä on tavallista elämää. Mutta se on ihan okei.

Minulla on oltava jotain seinillä. Kuten oli Meilahdessa turkoosiksi maalaamani, käytöstä poistettu kaasumittari. Ei olisi välttämättä uskonut, että siihen luukkuun kiintyy niin. Täällä asuntolahuoneessani oli tyhjät valkoiset seinät, kunnes teippasin niihin kuvia suomalaisista lehdistä ja pari ilmaista mainosjulistetta.

Melkein pelästyin, kun näin suomalaisessa lehdessä kuvan metsästä. Olipa se korkea, tumma, tiheä ja hurja. Islantilainen standardivitsi on: ”Mitä tehdä, jos

eksyy islantilaiseen metsään? Nouse seisomaan.” Koska metsä on enintään polvenkorkuinen.

Ja melkein nauroin, kun näin suomalaisia mainoksia kesämekoista ja vihjauksia ”heinäkuun helteisiin”. Minulla on käsineet joka aamu.

Miten näillä hulluilla voi olla yksinkertaiset ikkunalasit? Niistä tuulee melkein läpi jo kesäiselläkin myrskyllä. Onneksi kaukolämpö toimii, jopa hyvin.

Yhden perjantai-illan kohokohta oli etsiä terveyskeskukseen ja sanoa lääkärille: ”Mulla on törkee fiilis kurkussa, ollu jo keskiviikosta asti”, islanniksi. Sain kuurin rumannimistä Ruotsista maahantuotua Kåvepenin-antibioottia. Nyt ne pahat loppuivat ja törkee fiilis on poissa.

Hanhet ylittävät tietä vaarallisesti, vaikka ne tajuavat kyllä kurkkia, milloin tulee vähemmän autoja. Mikseivät ne lennä yli?

6.7.1995 Reykjavík

Kyllä minua vähän nolottaa kirjoittaa kaunokirjallista teosta keskellä työpäivää julkisesti, ja julkeasti. Odotan, että joku osoittaa paheksuntaa. Minähän tavallaan pilkkaan heidän työpaikkaansa. Muut seisoksivat ja istuivat pitkin ja leikkivät työpäivää. Kirjoittamaton laki

on olla alkamatta tehdä jotain aivan muuta, kuten kirjoittaa kaunokirjallista teosta.

Unkarilainen vieterikananpoikani Csipegető Csibe on suloisin eläin, jonka tunnen. Sen pahviloorassa lukee näin ja se tarkoittaa, järkevästi, ”Nokkiva Tipu”. Joskus se vähän jumittaa ja lopettaa nokkimisen kesken kaiken.

Sanoin Leenalle: ”Se on sulonen. Ja sitten kun sitä pukkaa persiistä, se toimii vielä vähän aikaa.” Leena: ”Niinhän me kaikki.”

7.7.1995 Reykjavík

Texti dagsins (päivän teksti):

Me laiskotellaan tekemättömien töiden ääressä.

Musta kuulakärkikynä innostaa minua piirtämään. Sarjakuvapiirtäjillä on mustaa ja valkoista mustetta. He voivat piirtää kummallakin kummallekin ja korjata kaiken vaikka moneen kertaan täydelliseksi.

18.7.1995 Reykjavík

Mun jätkä paska ei saa kirjoitettua. En jaksakaan edes alkaa taas ajatella, mitkä ovat syyt jne. En ala, en enää tuhannen kerran. En kerta kaikkiaan. Unohdan. En välitä.

”Ei, en välitä kivusta enää.” Se oli sitaatti (Kauko Röyhkä; Ihmelapsi; Yksin). Ei ole kipua edes.

Perhana, nyt he alkoivat voimistella. Täällä tulevat siis muutkin hulluiksi kuin minä.

Jännää, aion ajaa kympin... varikolle? Apua. Piti kyllä sanoa, että kympin bussilla. Mutta minnepä muualle se menisi perinteiden mukaisesti kuin ”kympin varikolle”. Olin talvella Leenan kanssa Pietarissa ja nousimme kympin bussiin, eiku trolleybussiin, eiku ratikka se oli, jonka piti viedä Nevski Prospektilta satamaan Konstantin Simonoville, joka seilaisi takaisin Helsinkiin. Mutta kymppi ajoikin kauas pois, kuulutti venäjäksi useita kertoja, ja me jäimme viimeisinä odottamaan satamaa. Kunnes vaunu kurvasi lähiöitten taakse varikolle, jolla seisoj pysäköitynä useita ratikoita. ”Ai tätä ne kuulutukset yrittivät kertoa.”

Pääsimme takaisin osaamalla kolme sanaa venäjää. Kysyimme alueella hengailevalta kuskilta ”Nevski Prospekt?” ja ymmärsimme ”Da da”. Hypäsimme kyytiin.

19.7.1995 Reykjavík

Miten me voimme olla näin väsyneitä, vaikka olemme juoneet kahvia? Hetkinen, kaikki samaa kahvia... Ehkä siinä olikin jotain unilääkettä. Keittiötytön kosto maail-

malle. Putoan tästä pöydän alle juuri! Delaan pystyyn. Mitä minä oikein tulin juoneeksi? Mitään fyysistäkään voimaa jäljellä.

Olen huono. Tyhmä. Epäonnistunut. Häpeän itseäni välillä todella paljon. Mutta vaikka joskus on tuskallista elää, mietin, että elämä tappaa minut kuitenkin joskus ihan itsekseni. Miksei sitten sekoilla täällä sen aikaa. Ei se voi keskimääräisesti niin kamalaa olla. Riippuu paljon siitäkin, miten asennoituu.

Tiivistetty elämänkatsomukseni on tällä erää se, että ihmisen, ja minun, ainoa pysyvä ja oikea tavoite on kerätä kokoon sen verran rahaa, että saa ruokaa ja mielellään myös asuu jossain; sama se, miten ne välttämättömimmät hynät hankkii ja missä asuu ja missä maassa, ja siinä ohessa on sitten tarkoitus pitää hauskaa. Kaiken voi ottaa seikkailuna eli elämyksenä.

Ja voi ajatella maapalloa avaruudesta käsin. Siellä jotkut pikkueliöt puuhaavat ja jollain läntillä oleva näkymätön piste olen minä, ja se piste vuorovaikuttaa muiden pisteiden kanssa ja keksii ihan itsekseni paljon ongelmia. Avaruudesta katsottuna se piste ja varsinkaan sen ongelmat eivät ole yhtään mitään. Eli universaalisti ottaen sillä ei ole mitään väliä, möyrinkö vaikeuksissa vai bailaanko ja mitä teen ylipäänsä, joten yhtä hyvin ja paremminkin voin keskittyä siihen hyvään puoleen. Ei mikään ole niin isoa ja tärkeää loppujen lopuksi. Ih-

misen keksintöä, yhteiskunnat ja kaikki. Niille voi hais-tattaa paskat kaikille.

No niin. Saan jonkun KOHTAUKSEN, jos joku seisoo vieressäni silloin kun yritän tehdä jotain. Vaikkei hän minua tarkkailisikaan, niin minulla on kaiken toiminnan lamaannuttava vainoharhainen fiilis, että minua kytätään.

Tänne tyhjyyteen voisi räjähtää. Siksi, että se on tyhjyys. Ei ääntä. Ei tapahtumaa. Kaikki on hidastettua. Ja itselläni olisi periaatteessa energiaa.

Ei tehdä mitään. Istua. Katsoa ja ei nähdä mitään. Kuunnella, muttei kuulla mitään.

Tämä on tuhlausta. Ihmisen voimavarojen. Sen ajan, joka minulla on elämiseen. Myyn aikani tälle työpaikalle. Ja saan siitä rahaa. Onpa se arvokasta jollekin siinä tapauksessa! Oikeastaan saan palkkaa siitä, että kirjoitan kaunokirjallista teosta.

Minulla on minun kahdenkymmenenkahdeksan tonnin sormukseni. Ruplan nimittäin. Muistan meidän Pietarin-matkamme tunnelmat vielä.

Lapsi ja ilmapallo. Yllättäviä näkymiä putkahtaa silmäini eteen. Tuulahduksia ulkomaailmasta. Uskaltautuu tänne tyhjiöön. Onnea heille siitä.

Välillä opiskellessa otin apteekin kofeiinitabletin, jotten nukahtanut kesken tenttiin luvun. Siitä tulee oikeastaan törkeän keinotekoinen ja liian hurja epämiel-

Ihana Islanti! Reykjavik, unelmieni kaupunki!
Radikaali päätös muuttaa Saksaan jatkamaan
opintoja.

Kielitiedettä, suomea, ruotsia, islantia,
saksa. Parisuhde ja opiskelijan köyhyys.
Pyrkimyksiä, pyristelyä ja realiteetteja.
Ahdistusta ja absurdia huumoria. Työelämä,
mikä ihme, ja miten.

"On huonoja päiviä ja on hyviä. Eilen oli huono ja
tänään parempi. Tai hyvä, jos uskaltaa mennä niin
pitkälle lausunnossaan."

"Sain virallisen lapun, että kurssit ovat pulkassa. Piti
mennä sellaisen yli-erkkikuraattorin ja
sadanpäämiehen vastaanotolle tarkistuttamaan
suorituslappusensa ja opintoviikkojen määrän."

"Sivuhuomautus: neðanjarðarlest = metro islanniksi.
Huom. heillä ei ole metroa, joten heidän ei tarvitse
sanoa tätä usein."

